

PROT²ÉZIS

NYUGAT + ZOMBIK
UNORTODOX IRODALOMÓRA

SZTALKER CSOPORT
BUDAPEST IJFŰ MŰVÉSEI

„ÍGY ADVENTBEN”

MIBEN KÜLÖNBÖZIK AZ
ADVENT AZ ÉV TÖBBI
RÉSZÉTŐL?

NÉGYLÁBŰ GYÓGYÍTÓK
NÉHÁNY GONDOLAT A LOVASTERÁPIÁRÓL

2018/2019. 4. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM

Tartalomjegyzék

ProT²ézés. A PROFESZ diáklapja.

Az eddig megjelent számok elérhetőek az alábbi linken:

<https://issuu.com/protezis>

Keress minket a legnagyobb magyar elektronikus könyvtár, a MEK oldalán is!

<http://mek.oszk.hu/>

Az újság tiszteletpéldányait megtalálod az OSZK-ban is.

Szerkesztő: Pénzes Martin

Közreműködik: Boda Sára, Pándy-Szekeres Áron

A cikkeket írták: Fodor Dávid, Győri Dorottya, Malinkó Dávid, Miklós Bence, Márkus Tamás, Nagy Zsófia, Nyirán Péter, Rásky Botond, Révész Dorottya, Tóth Noémi Dalma, Sipos Júlia, Suhajda Attila, Virányi Márton

4 | KÖZÖS PONT

Beszámoló és rekrutáció

6 | ADVENT

„Így adventben”

10 | GYÓGYPEDAGÓGIA

„Meg kellett tanulnom megbocsátani”

12 | ALUMNI

Visszatekintés és tanúságtétel

14 | LOVASTERÁPIA

Négy lábú gyógyítók

16 | NYUGAT + ZOMBIK

Unortodox irodalomóra

18 | RETROFILM

Filmklasszikusok bemutatása

20 | SZTALKER

Budapest ifjú művészei

22 | ÉTTEREMAJÁNLÓ

Az éhes kollégista

24 | TERRORIZMUS

A terrorizmusról röviden

27 | KÁRPÁTALJAI BESZÁMOLÓ

PROFESZ kollégisták kirándulása
Kárpátalján

29 | TOLLVONÁS

Kollégisták versei

24 | NAPIPETI

A legnépszerűbb rovat

Új időknek, régi dalaival.

Vagy inkább régi időknek, új dalaival? Netán régi időknek régi dalaival? Meglehet, ez utóbbi a legpontosabb témamegjelölés. Mint látjátok, újra itt a ProT²ézés, én meg újra írom bele a zagyaságokat. Vannak dolgok, amiktől nem lehet szabadulni... Az általam szerkesztett utolsó számba (2. évfolyam, 4. szám) írtam egy búcsúcikket, ahol egyszer már elméláztam az iménti mondaton. Most nem futok neki megint, olvassatok utána!

Szóval ja, ismét bebizonyosodott a régi igazság, miszerint ember tervez, Isten végez. Az ideai első közéletin, amit én tartottam, említettem már: nem akartam visszajönni a Svábhegyre. Ezt egy nagyon szép, de lezárt szakasznak tekintettem az életemben. Akárcsak a ProT²ézist. Aztán mi történik? Újra hegylakó lettem, és ezzel egyidőben visszaszáll rám a kollégiumi magazin. Érdekes dolog ez az élet nevű játék.

Mit is mondhatnék még? Először is köszönet Zsófinak, hogy tartotta a frontot, és vitte tovább utánam az újságot. Új évad, (Ami már a negyedik!) régi szerkesztő. Lesznek apró változások az elmúlt évhez képest, de ez inkább csak a formára gondolok, a tartalom marad a régi. Utoljára, de semmiképp sem utolsó sorban pedig szeretném köszönteni a fedélzeten új szerkesztőtársamat, a mindig nagyon lelkes Boda Sárít!

Ha minden igaz, mire kezetekbe veszitek a lapot, már küszöbön, sőt, talán már a spájzban az advent. A csendes, meghitt várakozáshoz kívánok néhány örömteli órácskát, amit a ProT²ézés olvasása okoz nektek!

Hajrá MPTA, Profesz!

Pénzes Martin

2018-ban, első alkalommal vettem részt a KözösPont Misszió szolgálatában, az EFOTT-on. Már a felkészítő alkalmak során megkedveltem a társaságot, és megértettem a küldetés célját. Nagyon motivált voltam, amit Isten jelenlétének köszönhettem. A fesztiválon sok támogatást kaptam a jelenlévőktől: a stábok tagjaitól, a háttérésektől, a spiriktől és nem utolsósorban a csapatvezetőtől. Ez mind a „munka”, mind az esti kikapcsolódás alkalmával nagyon megerősített lelkileg. Rengeteg kedves emberrel találkoztam, és megtapasztaltam, hogy a mai fiatalok körében nagy igény van Isten ismeretére és közelségére az életükben. Ez pozitív családás volt számomra. Nem szabad elfeledkezni ugyanakkor a bulik megemlékezéséről sem, amire természetesen maradt idő böven, és ilyen társaság mellett az ember a legjobban érezhette magát.

Nagy Zsófia

De mi is az a KözösPont?

Egy keresztény ökumenikus fesztiválmiszió, amely lehetőséget ad a fesztiválkozó fiataloknak arra, hogy lelassuljanak, beszélhessenek magukról, hitükről, Istenről, akár egy fesztivál keretein belül is. Hiszen ha Isten mindenhol jelen van, miért lenne épp a fesztiválokról kizárva? Igyekszünk szertefoszlatni sztereotípiákat az egyházzal és Istenről. Felvállalva hitünket próbálunk rávilágítani arra, hogy mi is ugyanolyan fiatalok vagyunk, mint ők, ugyanolyan problémákkal állunk szembe, ugyanúgy szeretünk szórakozni, mint bárki más. A különbség - Isten állandó jelenléte az életünkben -, pedig nem korlátok közé szorít, hanem felszabadít.

A jelentkezést egy személyes elbeszélgetés követi, majd a fesztiválon való szolgálatot megelőzi még három felkészülési hétféve is. Az első képzésen közösen vesz részt mindenki, a másik két képzés fesztiválónként külön zajlik. Ezek fontosak, hiszen itt ismerjük meg egymást, rá tudunk hangolódni a ránk váró szolgálatra, illetve szituációk, kerekasztal-beszélgetések alkalmával segítséget, ihletet kapunk egy-egy párbeszédhez, ami már élesben vár ránk.

A betérők között jelentős számban vannak olyanok, akikkel mélyebb, komolyabb beszélgetésbe is elegyedhetünk, de már annak is nagyon örülünk, ha valaki jó érzéssel távozik tőlünk és csak egy jó tapasztalatot szerez a sátrunkban. A fesztiválon 4-5 fős staféták szerint váltjuk egymást, így mindenkinek jut ideje pihenésre is. A napokat áhítattal kezdjük és azzal is zárjuk. Ezeket a spirik (katolikus papok, református és evangélikus lelkészek) tartják, akik segítenek bennünket egész héten, figyelnek a lelki egyensúlyunkra. Testi táplálékban sem szenvedünk hiányt, ezt a háttérseink biztosítják számunkra. A szolgálat után persze jöhet a megérdemelt szórakozás, ami ilyen társaságban könnyen válik felejthetatlenné.

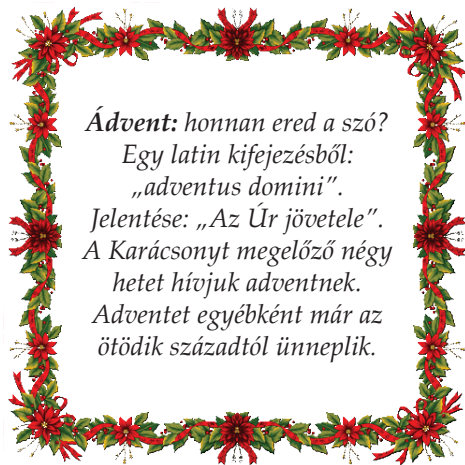
A kollégiumból többen is szolgáltunk már a KözösPontban, mindannyiunk meghatározó élményekkel gazdagodott és egy pótolhatatlan közösség tagjai lehetünk, így bátran ajánljuk mindenkinek, aki érez magában elhivatottságot!

Bármilyen kérdéssel forduljatok hozzánk bizalommal!

Malinkó Dávid
Miklós Bence
Nagy Zsófia
Rásky Botond
Révész Dorottya
Tóth Noémi Dalma
Virányi Márton

„Így adventben”

Sohasem értettem igazán az „Így Adventben” kezdetű áhítatokat Karácsony környékén. Miért lenne keresztyén hitünk szempontjából tél közepén bármi más, mint egyébként a többi évszakban? Hogyan tudnánk ténylegesen „rákészülni” a Karácsonyra? Nyilvánvaló, hogy ha már „készülődünk” valamire, akkor nem arra, ami már rég megtörtént (ti. Krisztus megszületésére), hanem arra, ami előttünk van: Krisztus második visszajövetelére. Mit tehetünk? Például azt, amit sokszor hangsúlyoznak is ebben az időszakban: lelki nagytakarítást végzünk, mélyítjük a hitünket? Ha

azonban örök adventben élünk – és abban élünk, hiszen folyamatosan várjuk vissza az Urat –, akkor mindig arra kell törekednünk, hogy készek legyünk az ő visszajövetelére; erre viszont természetünkől fakadóan sosem leszünk képesek. Mit tehetünk hát? Például azt, ami ugyancsak közhelyszámba megy: ne a világ ünnepi zajára, ne az ajándékvadászatra, és ne csak a lacikonyhára figyeljünk (nem mintha ezek önmagukban rosszak volnának), hanem a közelgő ünnep lényegére. De mi az előttünk álló esemény lényege, amire emlékezni, és amire „készülni” próbálunk? A karácsonyi ige hirdetésekben is ki szoktak térni Jézus születésének azon elemeire, melyek az alázatot fejezik ki: Jézus Krisztus Úr, és Messiás király milyen „hétköznapi”, sőt, istenségéhez méltatlan körülmények között születik meg: pásztorok, istálló, jászol. A külsőségekben kifejeződő alázat belső oldala pedig az, amit Jézus mond: „vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok” (Mt 11,29). Figyeljünk hát ebben az időszakban erre, már csak azért is, mert ritkán fedezzük fel a

következményeit annak, hogy Jézus milyen radikális alázattal formálja az életünket nap, mint nap. Az alázat elengedhetetlen a keresztyén élethez. Alázat és szelídség nélkül Krisztust sem fogadhatjuk be a szívünkbe. Másrészt arra kaptunk elhívást, hogy Mesterünket, mint aki az alázatosság tökéletes példája („*megalázta magát, engedelmes lévén halálig...*” Fil 2,8-9) egész életünkben kövessük.

Ő valóban az alázatosság példája: Isten Fia emberi formát vett magára (gk. *shema* – külső megjelenés, forma, alak) és így lépett be ebbe a törött világba. De Jézus sokkal megszébb ment, mert engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig - ahogy a Filippi levél oly ismert Krisztus himnuszában mondja Pál. Gondoljunk bele, hogy Isten Fiát keresztre feszítik. Nem a halál legkényelmesebb és leggyorsabb módjáról van szó. Ez volt számára a végső

megaláztatás – a Római Birodalom, és az akkori világ legmegalázóbb ítélete. A teljes megvetés. A kínzó testi fájdalom, a fizikai agónia (amit mások is látnak) további megaláztatást jelentett. Nem volt a halálnak más formája, amely ilyen lassú agóniát, kínzó fájdalmat, gyötrelmes leépülést tartalmazott volna, mint a keresztre feszítés, amely az egész személy abszolút megsemmisítését jelentette. Ez az állapot, esemény volt a végső ellenpontja mindannak, ahonnan Jézus indult: a preegzisztens Krisztus isteni fenségének, és ez volt a végső kiteljesedése az Atyának való engedelmességének.

Az, hogy Krisztus „megalázta magát”, nem más, mint az alázat paradigmája, példája. Nyilván ha ő a példa, akkor nekünk követnünk kell őt a magunk szintjén, tehát alázatosnak kell lennünk.

Azt hiszem, ez minden keresztyén számára egyértelmű és világos. A probléma csak az, hogy az alázatról szóló tanítás megértése maga is nagy alázatot kíván, éppen azért, mert ezen a ponton könnyű büszkévé válni. Vékony jégen táncolunk, amikor az alázatról beszélünk. Egyrészt a világ, amiben élünk, az alázatot nélkülözi talán a legjobban. Cinikus, szarkasztikus kijelentésekkel találkozunk a média minden felületén. Látjuk, hogy a kulturális, gazdasági és politikai élet szereplői alig ismerik el a gyengeségeiket, esendő voltukat, tévedéseiket. Mindenki bizonygatja a maga igazát. Vagy talán sokszor a hozzánk legközelebb állókon vesszük észre az önsajnálát és a büszkeség jeleit. Másrészt érezzük, hogy nekünk is alázatra lenne szükségünk, hiszen

az előbbi megállapításokkal biztos mindannyian egyetértünk. És éppen emiatt járunk ingoványos talajon, mert amikor saját magunkkal kapcsolatban kezdünk alázatról beszélni, már el is hagytuk azt. Már a kérdés is kontraproduktív lehet – „vajon én alázatos vagyok?” –, hiszen önmagában az a tény is büszkévé tehet, hogy nagy körültekintéssel és gondosan megvizsgálom a szívemet, hiszen másokhoz képest én talán jobban tudok reflektálni magamra. C.S. Lewis emlékeztető kijelentése szerint a keresztyén alázat nem azt jelenti, hogy kevesebbet gondolunk magunkról, hanem azt, hogy kevesebbet gondolunk magunkra, mint Krisztusra. Az alázat óhatatlanul együtt jár Krisztusba vetett hitünkkel, és ez az evangélium szíve: bizalmunkat nem

magunkba, nem a teljesítményünkbe, hanem Istenbe és az ő irántunk való szeretetébe vetjük (lásd Róm 3,22-24).

Nem „vallásosan” kell alázatosnak lennünk a többi embernél, mert ez újra és újra moralizáláshoz vezet. Luther Márton mondta, hogy a moralizálás szívünk alapértelmezett módja. Még azok a keresztyének is, akik ismerik a kegyelmet – ésszel/értelemmel tudják, hogy a megváltás egyedül kegyelemből jut el hozzájuk – a gyakorlatban továbbra is működhetnek úgy, mintha a cselekedeteik alapján (ne konkrét cselekedetekre gondoljunk, hanem példának okáért a talentumainkra, születésünkkel, vagy tanulásunkkal, teljesítményünkkel elért állapotunkra) nyernék el a szabadítást/megváltást/üdvösséget. Ismét C.S.Lewis írja: ha azt látjuk, hogy a vallásos életünk olyan érzést kelt bennünk, hogy jók vagyunk – jobbak mindenkinél, vagy jobbak, mint valaki más – biztosak lehetünk benne, hogy nem az Isten szerint, hanem az ördög szerint működünk.

Az önmagáról megfélelkezett alázat az elsődleges dolog, ami megkülönböztet egy keresztyén hívót a világ sok más típusú erkölcsös, tisztességes emberétől. Ez a tény szaba-

dít meg minket attól a kényszertől, hogy ebben az önközpontú, individualista világban mindig magunkra tekintsünk, és szüntelenül magunkkal és az igényeinkkel foglalkozzunk – beleértve a spirituális igényeinket is. Ezt az igazságot tartsuk szemünk előtt Adventben is. A „karácsonyi hajtást” ne fejeljük meg „lelki hajtással”, spirituális téren produkált aktivizmussal, sőt, a kettőt, az ünnepekre való készülődést ne is feltétlenül állítsuk szembe a lelki rákészüléssel. Inkább csak vegyük észre az ünnepre készülődve azt, hogy Isten mindent megtett értünk az Ő szeretetében, és megalázta magát úgy, hogy emberi formát öltött, köztünk élt, velünk szenvedett és vállalta értünk a halált. Ne csináljunk mást, csak csodálkozunk rá arra a felülmúlhatatlan alázatra, ami Őt jellemzi. Ne csináljunk mást, csak gondoljunk rá többet, mint magunkra!

Írta: Márkus Tamás

„Meg kellett tanulnom megbocsátani”

A fogyatékoság szó hallatára, az emberek többségének egy pillanatra görcsbe rándul a gyomra. Általában negatív gondolatokat társítunk hozzá. Megjelenik a sajnálat érzése. Kirekesztésre, hiányosságra, másságra, hátrányra gondolunk. Ha megkérdeznék az utcán egy embert, hogy mit mondana el egy vak, egy siket vagy akár egy értelmi fogyatékos személyről, nagy valószínűséggel a következő válaszokat kapnám: Nem lát, nem hall, nem képes gondolkodni. Leírnom is szörnyű.

Már a megközelítés is borzalmas. Miért azt helyezük előtérbe, hogy mit nem tud, miért nem azt, amit tud? Miért tekint az emberek zöme másságként a fogyatékosokra? Mégis mitől lennének mások? Ez a fajta megbélyegzés, diszkrimináció, sajnálat szorítja őket perifériára. Milyen jupon akarja a társadalom kijavítani a fogyatékos embert? Miért lenne hiba a fogyatékoság? A fogyatékoság fogalmának megértéséhez többféle lehetőség áll fent. Ahogyan Showalter fogalmazott „, az értelmezői mezőt szabad játéknak tekintve”. Nincsenek végérvényes válaszok, nem tudunk végleges definíciót adni. Rajtunk áll, hogy miként és miképp közelítjük meg a fogyatékoságot. Épp ezért is fontos, hogy a negatív sztereotípiákat ledöntsük, a fogyatékosághoz való hozzáállást pedig egy pozitív pályára állítsuk össztársadalmi szinten is.

Az elkövetkezőkben erről esik szó. Futár Andrással beszélgettem, aki az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Kar egyik tanára. Williams-szindrómával él együtt.

Mesélj nekem egy kicsit a szindrómáról! Mikor ismertétek fel, milyen tünetekkel jár együtt?

23 vagy 24 éves lehettem, amikor kiderült a Williams-szindróma. Egy esküvőn voltunk, ahol egy orvos, első ránézésre megállapította rólam, hogy Williams-szindrómás vagyok. Azt követően hosszas vizsgálatokon estem át. Orvosaim, segítőtőm Dr. Pogány Gábor és Zuzsanna voltak. Általuk sikerült felkeresnem a Magyar Williams Szindróma Társaságot. Ez egy genetikai rendellenesség. Együtt jár például szív és érrendszeri betegségekkel, vese rendellenességgel, mozgásproblémákkal. A szindróma felismeréséig, például többször szúrt a mellkasom, fájdalmaim voltak, nem éreztem magam jól a bőrömben.

Mi, Williams-szindrómás emberek nagyon barátságosak és rendkívül befogadóak vagyunk. Nagyon szeretünk beszélgetni, nyitottak vagyunk. Fontosnak tartom azt, hogy a másik

emberrel megtaláljam a közös hangot, jól érezzük magunkat. Fontosnak tartom a szeretet kifejezését, mindkét fél részéről. Az én szeretnyelvem az együtt töltött idő, megható beszélgetések, ölelés és a homlokpuszi.

Kamaszkorodban, gimnáziumi évek alatt ezt hogyan élted meg? Korábban mesélted, hogy kiközösítéssel kellett szembenézned.

Én egy kertészeti középiskolába jártam. Ott tapasztaltam ezt meg. Engem a középiskolában, csak azért mert Williams-szindrómás... „más” voltam, mindig megtaláltak olyan dolgokkal, melyek megnehezítették az életemet. Stigmát tettek rám, csúfoltak, hímrinyónak neveztek. Volt arra is példa, hogy felpofoztak. Ennek ellenére végigcsináltam a középiskolát. Persze, nem azt mondom, hogy nem voltak barátaim. Hál'Istennek van olyan személy, akivel most is tartom a kapcsolatot.

A pedagógusok mennyire voltak a segítségére?

Igyekeztek segíteni.

Hogyan sikerült ezeket a sérelmeket feldolgozni?

Ez nehéz dolog. Miután elvégeztem a középiskolát, nagyon sokáig nem tudtam feldolgozni a történeteket. Akkor volt az, hogy a dohányhoz fordultam. Persze ez csak alkalmi volt. A szüleim, és még sokan mások mellém álltak. És a Jóisten. Meg kellett tanulnom megbocsátani. Ez nagyon sokáig nem ment. Hordoztam magamban a dühöt, haragot, gyűlöletet. Nagyon feldúlt voltam. Idővel megtanultam elengedni a dolgot. Hát igen, ez egy borzasztó nehéz időszak volt. Nehéz volt túlélnem ezen, de Istennek hála sikerült felülkerekedni rajta.

Mit gondolsz a társadalom hozzáállásáról? Hogyan kellene megközelíteni a fogyatékoságot?

Ez nagyon egyszerű. Előbb ismerd meg a személyt. Ha egy ilyen emberrel társalogsz, beszélgetsz, akkor a gondolkodásmódod is akarva-akaratlanul megváltozik, pozitív irányba természetesen. Én is próbálok mindenkivel a megfelelő hangot megtalálni, próbálok pozitívumokat adni.

A többség, sajnos hibaként tekint a fogyatékoságra. És ezt a hibát „kijavítani” szeretné. Mi a véleményed erről?

Azt gondolom, hogy azokat kellene kijavítani, akik így gondolják. A sérült ember is ugyanolyan értékes.

Mit tanácsolsz, mi lenne a helyálló hozzáállás?

A fogyatékos emberben is az értéket, pozitívumot keressék. És beszélgessenek!!! Szívből

jövő dolgokkal ajándékozzák meg egymást! Ilyen a mosoly, ölelés, 1-2 jó szó, bármi. Az a lényeg, hogy szívből jöjjön. A „sérült” emberek nagyon is jól látják, hogy mi van a másik szívében. Jó páran elcsodálkoztak már, hogy a megérzéseim mennyire hitelesek tudnak lenni. Szeretet a kulcs.

*Ha a szeretet tiszta szívből fakad,
akkor elkíséri az embert, amíg él.*

Írta: Boda Sára

VISSZATEKINTÉS ÉS TANÚSÁGTÉTEL

2013. ősz. Ülök a 21-es buszon, ott, ahol az utat keresztelzi a fogaskerekű. Piros a lámpa. Örülök, mert szeretem, amint a fogaskerekű kattogó hangjával elhalad előttünk. Budapesten van a legtöbb-féle közlekedési eszköz – jut eszembe, ahogy a minap egy nagy-papa tanította unokáját szintén ezen a járaton. Közeledik a kattogás. Első ülésről nézem, ahogy a fogaskerekű vezetője lelkesen int a buszsofőrnek. A sofőr visszaint. Legyintve. Elképzelem, ahogy a BKV járművezetők „társadalmában” a buszosok flúgos csodabogaroknak tartják fogaskerekűs kollégáikat.

2018. október. Most a 128-as buszon ülök. Józsa Béla köz. A sofőr idegesen matat kis kabinja ajtajában. Végre megtalálja a fej káposztát. Beleharap,

mintha csak egy alma volna. Rózse köz. Elhaladunk az - épp felújítási munkálatok miatt nem közlekedő - fogaskerekű sínei mellett, - a beugró régi képet átértelmezem. Visszagondolok a 21-esre. Hagyom, hogy gondolatban tovább vigyen a kollégiumig. Őzike köz. Mennyit néztem e „közre” álmosan, kávét kortyolgatva, a kolihétvégés dínom-dánom, vagy éppen disznóvágás után. Szinte hallok a szomszéd szobából Molnár Bandi egyetemre sietős, készülődő hangját. Ahogy kilép közös előszobánk ajtaján, beszűrődik Erzsike néni és Józsi bácsi diskurzusa a tűzriasztóról, ügyvezető igazgató asszonyunk bele-belecsendülő hangjával tarkítva.

Szerettem a kollégiumot! A szobaellenőrzéseket, amik alkalmat adtak, hogy jobban megismerjem a diákokat, a játékos esteket, teaházakat, Dixitezést, Jengázást, Aranyásózást, Bangezést – ja, nem azt utáltam... Szerettem a nagyelődő gombjait kapcsolgatni, remélve, hogy a szellőzést indítottam el, szerettem a mogyorófát, a filmklubokat, imaesteket, a környező „titkos” lépcsőket és a diákokat.

Elgondolkodtató: Most, pár utcával lejjebb élek, időnként Martinnal ütjük el az időt a hol hosszabb, hol rövidebb menetidőt futó maratonvásári vonatjáratokon, és iskolai szociális munkát végzek egy olyan iskolában is, ahol - történetesen - Csapó Tamás az igazgató. Néha szombatonként azon kapom magam, hogy környékfelderítő utamon már megint a kol-

légiumnál kötött ki. Bemennék, de nincs kulcsom...

Tudatlanul, vagy sem, a kollégium most is befonódik az életembe, hatással van rám. Összesen 2 évet töltöttem ott, nevelőtanárként, majd mezei lakóként, eddigi életem legmeghatározóbb 2 évét.

Ott tapasztaltam meg valamit abból, hogy Isten képes szeretetet adni a szívembe az iránt is, aki felé nincs, képes alkalmassá tenni olyan feladatok elvégzésére is, amelyekre egyébként nem vagyok alkalmas. Láthattam több diákot is elindulni az Istenbe vetett bizalom útján. Ezekért nagyon hálás vagyok. Azt hiszem, hogy ott – amellet, hogy más tekintetben sok válságot is megéltem – egy időre sikerült elkapnom a „mi Isten terve az életünkre nézve”-

fonalat. Az út azonban, sokszor nem könnyű és ez a fonal többször elveszhet.

Azóta babysitterkedés, sushi bározás, fogászati asszisztenskedés és irodai munka után, most közelebb kerülve eredeti végzettségemhez (teológus, szociális munka és lelkigondozó szakirány), iskolai- és óvodai szociális segítőként talán kezd felsejleni az a bizonyos fonal.

Ezt a tevékenységet a szociális munkában idén szeptembertől vezették be. Ennek keretében a családsegítő szolgálat kiküldetésében 6 intézményben fogok önismereti és szociális készségeket fejlesztő játékos csoportot, vagy adott esetben, egyéni foglalkozásokat tartani megelőző jelleggel, azoknál a gyerekeknek, akiknél valamilyen problémát (pl.: beilleszkedési nehézségek, magatartási gondok, zárkózottság, szorongás, hátrányos/halmozottan hátrányos helyzet) jelez az osztályfőnök. Súlyosabb helyzetekben pedig közvetítőként tudok segíteni pszichológus, nevelési tanácsadás vagy család-gondozó igénylésében. Eközben figyelemmel kell kísérni a diákokat, folyamatosan kapcsolatban kell lenni az osztályfőnökkel, hogy felismerjük, ha esetleg egy gyermek veszélyben van (pl.: családon belüli erőszak), és azonnal jelezni tudjunk, hogy mielőbb megkezdhesék a szükséges lépéseket.

Mivel új szolgáltatásról van szó, egyelőre, úttörő módon még főként az igény- és szükséglet-felmérés, információnyújtás folyik, valamint a „terep” előkészítése (bemutatók, gyerekek

gyűjtése és szűrése, óralátogatások, konzultációk) a csoportfoglalkozások megvalósításához.

Azt gondolom, általában két táborra lehet osztani az embereket: azokra, akik mintha mindig is tudták volna mit szeretnének kezdeni az életben, és vannak azok, akiknek sokféle vagy éppen semmilyen elképzelésük nem született erről, és az érettségi után, talán szülői nyomással is nehezítve, még hosszú évekre és feleslegesnek látszó vargabetűk bejárásába kerül az útjuk megtalálása. Talán kiderülhetett a figyelmes olvasó számára, hogy inkább az utóbbi csoportba tartozom... Sokszor úgy tűnik ez a rögzösebb út, és valóban sok félelem, megvetés, vagy akár Istennel való perlekedés is kíséri.

Ez sem a végső állomásom, de most talán látva az alagút végén a fényt (remélve, hogy nem vonat jön szembe...), úgy látom ezekben az időkben olyan értékes tapasztalatokra és készségekre tehet szert az ember, ami akár eleve meghatározza az „igazi” utat, de legalábbis mindenképp hozzáad valami pluszt az élethez, amiből mások is meríthetnek. Nehéz nem szokványosnak lenni, de nem szokványosak a kincsek is, amikre lelhet az ember. Mindezért pedig Istennek lehetek hálás, akinél nincsenek véletlenek és kézben tartja azt a tollat is, amivel úgy látom én írtam a vargabetűt, de ha minden kötél szakad, a „tabula rasa” is érvényben van! Ebben bízva nézek a jövő felé és így kívánok áldást az olvasók életére is!

Írta: Győri Dorottya

Négy lábú gyógyítók

Úgy gondolom, hogy mindenféle elfoglaltság nélkül állíthatom, ha valaki egyszer megtapasztalja ezen csodálatos nyéglábúak lehengerlő világát, örökké rabul ejti a szívét. Tudom, tudom... teátrálisnak hangozhat, de ez teljes mértékben így van!

Lovak között nőtem fel, úgyhogy tagadhatatlanul szenvedélyemmé vált a lovakkal való közös munka, akár földről, akár lóhátról! Mindig is egy biztos pont volt az életemben. A lovak által teremtett atmoszféra. Egy légkör, ahol a szeretet, a béke és a megnyugvás övezi mindennapjaim. Ők a személyiségem fejlődésének egyik legfőbb kísérői. Hihetetlen fejlesztő, nevelő hatással bírnak. Türelmet, toleranciát, elfogadást, alkalmazkodást és együttműködést tanultam Tőlük. Nem utolsósorban pedig feltétel nélküli szeretetet. Egy olyan értékrend alapillérejt fektették le a számomra, amelyhez a mai napig tartom magam.

Leendő gyógypedagógusként (legalábbis nagyon remélem), a fogyatékos emberek segítése,

a velük való együttműködés (természetesen az ő igényeik szerint), és persze a társadalom róluk alkotott képének a formálása lesz a hivatásom. Mindezt lovasterapeutaként szeretném művelni.

Elhangzott a varázsszó. lovasterapeuta... lovasterápia.

Vajon mit is takarhat ez a fogalom? Ha konkrét definícióval meg kellene határozni, akkor a következőképp nézne ki: *A lovasterápia olyan gyűjtőfogalom, mely magába foglalja mindazokat az intézményhez kötött, orvosi indikáció alapján terápiás céllal alkalmazott, kezelés jellegű, egyéni, vagy csoportos fejlesztéseket, melyek a lovaglás, illetve a lóval való foglalkozás és tevékenységek hatásait használják fel. Célja: a sérülés/károsodás, a fogyatékoság/zavar, az akadályozottság/korlátozottság ismeretében a ló és a lovaglás hatásainak felhasználása a minél gyorsabb, eredményesebb gyógyulás, képességfejlesztés, és rehabilitáció érdekében.*

Természetesen ennél jóval többről van szó. A terápia szempontjából a ló játssza a legkiemeltebb szerepet. A lovasterapeuta legfőbb kollégája, partnere, barátja. Ugyanez érvényes a kezelt személy irányába is. Egy csapatot alkotnak.

A terápia korcsoporttól független. Pedagógiai, gyógypedagógiai, szociális és pszichológiai szempontból is rendkívül hatékony. Mozgásterápia terén is a legjobb módszer, amit alkalmazhatunk.

A gyermekek érzelmi, kognitív (értelmi) és beszédfejlődésében egy hihetetlen nagy dolog kapcsolatba lépni egy ekkora élőlényel, megtanulni kommunikálni, együttműködni vele. Ez jelentősen hozzásegíti a gyermeket a későbbi kommunikációs, interakciós fejlődésben, könnyen fog csapatban dolgozni, ezáltal alkalmazkodni, együttműködni.

A lovasterápia lényege elvégre az, hogy ebben az esetben motivált állapotban van a gyermek, nem úgy mint egy fejlesztő szobában. Maga a ló jelenléte az, ami a legnagyobb motiváló hatással van az emberre.

Csodás dolog egy önbizalomhiánnyal küzdő ember esetében a ló jelenléte. Hiszen maga az érzés, hogy egy nagytermetű élőlény szót fogad neki, együttműködik vele, hallgat rá, viszi a hátán, rengeteget segít az önbizalom növelésében is.

A ló pozitív hatása a magatartásproblémás és a kötődészavaros gyermekek fejlődésében is vitathatatlan. A ló, a többi állattal szemben nem ad ki túl gyakran hangot. A ló és az ember csendben dolgoznak együtt. Ez azért is különleges, mert egy magatartászavaros gyermek kommunikációja általában hangos és agresszív. A ló ezeket a tulajdonságokra dacosan reagál, így tiszteletet generál. Egy tükröt mutat a gyermekek ilyesfajta viselkedésével szemben. Itt az illető agresszióval semmire sem fog menni, így egy idő után megtanulja, hogy milyen nagy kihívás egy ekkora állattal dolgozni. Kényte-

len lesz odafigyelni az oktató utasítására is. Összpontosítás, figyelem. Olyan erős kötődés alakul ki, amely ezen szabályok betartására ösztönzi őket. Így akarva-akaratlanul kihát az élete minden területére. Például egyes konfliktusokat, ezentúl nem agresszióval, hanem más úton-módon kezdi el megoldani.

3 részre oszthatjuk a lovasterápiát:

Hippoterápia:

Tartás- és mozgásfunkciók korrekciójára szolgál.

Gyógypedagógiai lovaglás és lovastorna:

A gyógypedagógiai lovaglás és lovastorna célja a tanulásban akadályozott, pervazív (egész személyiségre kiterjedő) fejlődési, teljesítményi, viselkedési zavarral, részképesség problémákkal, hiperaktivitással, beszédproblémákkal küzdő, látás-, hallás- és mozgássérült emberek segítése és fejlesztése.

Pszichoterápia:

A legtöbb pszichiátriai betegség kezelésére, így affektív (érzelmi, indulati), depresszív körképek, szorongásos zavarok, személyiség- és viselkedészavarok, szenvedélybeteg terápiajában is eredményesen használható.

Összefoglalván a leírtakat, egy mozgássérült kislány szavaival zárnék, aki így nyilatkozott a lovasterápiáról: "A lovon én is olyan vagyok, mint a többiek." Mintha a ló az egyenlőség szimbóluma is lenne, ahol nincs diszkrimináció, ahol ez a kislány fogyatékosága teljesen háttérbe szorul.

"A ló előnye tenger,
A bölcsnek ló való,
Mert lóvá tesz az ember
És emberré tesz a ló."

/Jókai Mór/

Írta: Boda Sára

Unortodox irodalomóra

Óh, jaj annak, aki feltámad
S nem érzi önnön-életét

NYUGAT+ZOMBIK

„Babits Mihály és Quentin Tarantino találkozása a boncaszalon.”

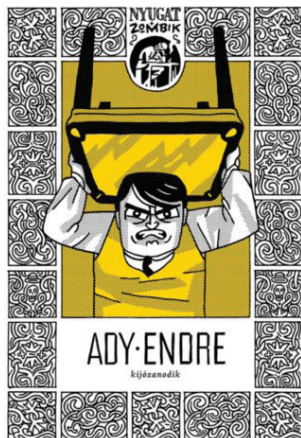
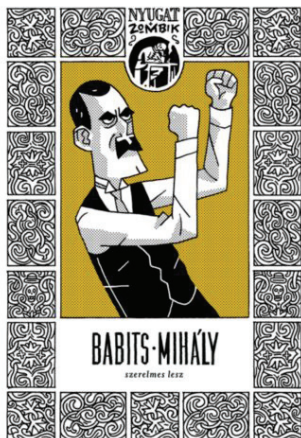
Nyáry Krisztián

Már kb. egy évtizede, (Pontosan nem számoltam utána, csak saccoltam valamit.) az egyik legnépszerűbb popkulturális téma a zombi, illetve a zombiapokalipszis. Persze nem ekkor találták fel, de ekkor futott fel igazán. Készítettek belőle mindent. Könyvet, filmet, sorozatot, játékot, a lehető legidiótább témákkal vegyítve is, (Pl. *Sniper Elite Nazi Zombie* nevű emberiségellenes büntett. Az egyensúly kedvéért említsük meg a *The Last of Us* című, művészi értékű mesterművet is.) de a XX. századi magyar irodalmi panteon eddig kimaradt a zombikkal való küzdelemből. Jelentem, ennek vége szakadt.

Furcsa érzéseim vannak a Nyugat + Zombikkal kapcsolatban. Egyfelől a hideg kiráz az olyan filmektől, mint pl. az *Abraham Lincoln*,

a *vámpírvadász*, és a közelükbe se vagyok hajlandó menni. Ugyanakkor ez a nagy ellenérzés egy percig sem jelentkezett Ady Bandi és társai alternatív kalandja hallatán. Sőt! Valami gyermeki nyugtalanság lett úrrá rajtam, olyasmi, ami karácsony előtt jelentkezik a kicsiknél, amikor már mindenképp kézbe akarják kapni az ajándékot.

Magáról a projektről pár szó. A készítő Csepella Olivér, akit már középiskolásként is foglalkoztatta egy képregény gondolata. Ebből lett művészeti egyetemi diplomamunka, majd országosan forgalmazott képregény. A Nyugat + Zombik már a megjelenése előtt is népszerű volt. Rövid idő alatt, a képregény elkészítésére kért összeg többszöröse gyűlt össze, közösségi finanszírozás által.

Szakértői véleményt nem fogok adni. Ha erre vártok, keressétek fel Veress Danit, illetve az Apokrif egy 2016-os számát, amiben recenziót olvashattok a képregényről. Ezek most csak egy mmm, azaz mezei martonvásári magyartanár szavai.

Az egyik legnagyobb hiba szerintem az, ha a kötetet képregényként értékeljük. Hm, mi másként lehetne értékelni egy képregényt? Mondom mire gondolok. Ugye senki sem gondolja, hogy ez a képregény ugyanolyan, mint egy Superman, vagy Pókember, igaz? A Nyugat + Zombik nem vetélytársa a Marvell és/vagy DC univerzum egyetlen hősének sem. Következésképp nem is velük kell versenyeznie, és nem az ő követelményrendszerüknek megfelelni. Tehát a célközönség, és az igények teljesen másak, mint pl. egy Vasember esetében.

A Nyugat + Zombikat szerintem a bölcsészeknek, egyetemistáknak, irodalom iránt érdeklődő fiataloknak találták ki. Ha magamból indulok ki, akkor az ő igényeiket a szerző teljesen kielégítette. A hasonzorú emberek szerintem most nagyon boldogok, hiszen be tudják mutatni, hogy az irodalom, – ami tele van halott emberek érthetetlen szövegeivel – is tud menő, vicces, trendi dolog lenni.

Szépirodalomtól persze kilométerekre van a képregény. Ez baj? Nem. Kevesebb, értékte-

lenebb lett ettől az alkotástól a magyar irodalom? Ugyan már! Lesz-e mostantól több olvasója Didének és Zsigának? Nos, valószínűleg nem. Én mégis örülök ennek a projektnek. Olyan ez, mint amikor egy drámának elkészítik a paródiáját. Költőinken, íróinkon most kacagunk, de ezzel nem rontunk megítélésükön, sőt! Mostantól inkább még jobban tiszteljük őket. Hiszen már nem csak elgondolkodtattak, hanem meg is nevettek minket.

Interjú a készítővel

Képek forrása

A Keresztapa trilógia

Készült egyszer egy vicces összeállítás. A port.hu-ról gyűjtötték össze azokat a szórakoztató kommenteket, amik megkérdőjelezik nagy filmek minőségét, értékét, mint pl. Ponyvaregény, Casablanca, 2001 Úrodüsszeia, stb. A Keresztapa anonim ítsze ekképp szól a nagy műről:

„Ez ám a tartalom. A maffiózó aki gyilkol, és gyilkoltat, előbb utóbb maga is így jár, hát ez igen... erre soha nem gondoltam volna magamtól.”

Kard által vész, ki kardot ragad? Nincs itt semmi látnivaló, ennyi az egész? Szerencsére nem.

Mítoszeremtés

A Keresztapa nem csak egy, a jól sikerült filmek közül, hanem egy valós legenda. Talán észre sem vesszük, de mindennapjaink rengeteg utalással, allúzióval vannak tele, melyek ihletője Francis Ford Coppola filmje, illetve Mario Puzo regénye, elhíresült idézetekről nem is beszélve. Az American Film Institute készített egy százas listát, amin a filmekből származó legtöbbet idézet sorok állnak. A Keresztapa többször is szerepel rajta, az „I'm gonna make him an offer he can't refuse.” egyből a második a listán. Mindannyiunk kedvence, a South Park is tisztelgett a klasszikus előtt egy apró jelenettel. (S07E03) A sorozat készítői arról beszéltek, hogy még azok is tudták, hogy a snittben a Keresztapára utalnak, akik nem is látták a filmet, soha. Az alkotás főcímét csak azok nem ismerik, akik életüket egy külvilágtól elzárt dobozban töltötték. Ha konkrétan a filmből nem, akkor paródiák, vagy más videók hanganyagaként, de mindenki tudja, hogy miről van szó. Nos, kérem szépen, ilyen egy igazi klasszikus. A mítoszeremtéshez természetesen nagyban hozzájárultak a Családfő szerepében feltűnő színészek. Marlon Brando és Al Pacino jelképekké váltak, személyes kedvencem, és egyben talán a legerősebb (Oscar-díjat nyert) alakítás viszont a fiatal Vito Corleonéé, akit Robert de Niro játszik, nagyszerűen.

The Godfather

forrás: filmezzunkhu

Don Corleone nem felejtí el barátait..

A jellem eltorzulása

A Keresztapa egyik központi témája, az ember teljes (erkölcsi) leépülése. Az ártatlannak hitt Michael Corleone, a trológia csúcspontján egy minden gátlását levetközött, kegyetlennél is kegyetlenebb csúcsbűnöző, kinek nem tengeri, óceáni vér tapad a kezéhez. Minden ellenségével leszámolt, rendőröket, politikusokat irányít, nem ismer sem Istent, sem embert. Pont ez teszi őt szörnyeteggé. Amikor nincs vetélytársa az embernek, nincs erő, aki kordában tartaná, amikor nincs senki, akitől félnetne, akkor szabadul el a pokol azokban, akikben nincs tartás, nincs erkölcsi menedék. Michael ekkor már a

belső, „érted aggódom” kritikát sem hajlandó meghallani, és nem félreérthetően fenyegeti a család consigliere-jét, Tomot, akinek lojalitásához egyébként nem fűződhet kétség. A film egyfelől utal arra, hogy mindig jó, ha van körülöttünk valaki, aki képes és mer nemet mondani nekünk, de lényegesebb egy másik, sokkal fontosabb kérdés:

Vajon mindig is ilyen kegyetlen volt legbelül, vagy a megtapasztalt hatalom az, ami teljesen eltorzította?

Hm, igen, a jó öreg, dél-afrikai származású nyelvészprofesszor híres regényében valóban egy húsbavágó kérdést boncolgat.

Képmutató kereszténység

Másik érdekes motívuma a filmnek a főszereplő kereszténysége, és hitvallása/bűnvallása a harmadik részben. Lehet-e jó keresztény egy feketeöves bűnöző, maffiavezér, akinek lelkén életek sora szárad, és bűnök százai köthetőek nevéhez? Érdemes megtekinteni a film egyik legikonikusabb jelenetét, amikor Michael a keresztelőn, megtagadja a Sátánt...és közben emberi az ő utasítására

hidegvérrel mészárolják le a Corleone család ellenségeit. Hasonló eseményeken keresztül jutunk el a harmadik részhez, amikor a megfáradt, öreg családfeje a későbbi pápa előtt gyónja meg (?) bűneit. Ezek közül talán egyedül testvárбатыja meggyilkoltatása az egyetlen, amit valóban megbánt, a többi nem. Michael Corleone esete inkább tűnik a képmutató kereszténység Csimborasszójának, mint egy eltévedt, utat és hitet kereső lélek küzdelmeinek. Ez utóbbi témáról egyébként újságírói vita is zajlott nemrég a mandiner.hu-n, az ötlet onnan lett átemelve.

A Keresztapa egy örök klasszikus, nem véletlen áll az első két film ősidők óta az IMDb Top 250 dobogóján. Aki eddig nem látta, pótolja! Félni nem kell. Luca Brasi már a halakkal alszik.

forrás: <http://www.southparkstudios.co.uk>

A keresztelő

Vicces kommentek

Írta: Pénzes Martin

A Sztalker Suli

„Színház az egész világ, és színész benne minden férfi és nő.
Fellép és lelép: s mindenkit sok szerep vár életében.”
William Shakespeare

Azt hiszem, hogy a fent idézett sorok, egyike azon megállapításoknak Shakespeare-től, amelyeket tökéletesen magaménak, és úgy gondolom, hogy akár mindenki a sajátjának érezhet.

A színház számomra mindig is az Életről szólt. Akárhányszor a művészetekről kellett beszélnem, legyen szó irodalomról, színházról, képzőművészetről, vagy akár zenéről, a válaszom a következő volt: Ez egy tükör a lelkünk-ről, mely szubjektív, mindenkivel mást és mást közöl, mindenkinek mást és mást mutat meg.

Talán ettől is varázslatos az egész. Mintha egyes élethelyzetekről kórképeket alkotna. És ami a legcsodálatosabb, hogy gyógymódot is tartogat számunkra. Órák hosszat sorolhatnám, hogy a színház és az irodalom világa miképp járult hozzá személyiségem fejlődéséhez, önmagam megismeréséhez, hogyan nyitotta fel a szemem, és milyen úton-módon segített ráeszmélni olyan dolgokra, akár égető problémákra, melyek változtatást igényelnek az ember/emberek életében. Mindig kapok valami útmutatót, útravalót. Valamit, ami elindít az

ösvényemen... Valamit, ami tudatos jelenlétre, elfogadásra és céltudatosságra nevel.

Talán ismeritek páran a mai színházi életben egyre nagyobb elismertségnek örvendő Sztalker Csoportot. Ifj. Vidnyánszky Attila és Vecsei H. Miklós közös alkotásai ihlették meg ezt a „képzeletbeli társulatot”. Ez olyan fiatal művészek fellegvárává vált, akik közösen csöppentek bele ebbe a fantasztikus világba, és kezdték meg a *színházcsinálást*.

Felmerülhet a kérdés, hogy honnan is jött a név, mit is képvisel? Andrej Tarkovszkij Sztalker című filme adta az inspirációt. Vecsei így fogalmazott egy interjúban a sztalker jelentését illetően: *„Itt egy olyan emberről van szó, aki átsegít egy másik embert egy láthatatlan dimenzióba.”*

A csoport számos projektbe csapott bele, számos darab került színpadra az Ódryban, a Budaörsi Latinovits Színházban, a Radnótiiban, a Vígszínházban, mindemellett Kaposváron és Debrecenben is brillíroztak a Sztalker művészei. Jelenleg rendkívüli népszerűsége tett szert a POKET program, amely az olvasás sze-

retetére épít. Ez is a Sztalker kezdeményezésére indult. A könyvautomaták fővárosszerte több helyen is fellelhetőek, hozzánk legközelebb a Déli pályaudvaron, a 2-es metró lejárataánál.

Mit is szeretnék kiemelni a Sztalker Csoport tevékenységei közül? A Sztalker Sulit sokan színiiskolának emlegetik, ami nem feltétlenül helyes. A Sztalker elsősorban a fentiekben már említett értékekre, értékrendre épül, és azokra nevel. Fiatalok körében mozog. Tudatos jelenlét, elfogadás, szeretetközpontúság, önismeret. A célok megteremtése, önismeret által.

Ennek szellemében működik a Sztalker Suli, olyan művészek koordinálásával, mint Vecsei H. Miklós (színész-dramaturg), Csiby Gergely (színész-koreográfus), Zoltán Áron (színész) és Kovács Adrián (zeneszerző).

Ebben a hónapban adódott számomra lehetőség, melynek során betekinhettem a tavaly elstartolt Sztalker Suli egyik osztálya munkálataiba. A 13-16 éves korcsoportról van szó. Bevallom őszintén, régen talákoztam ennyi ambíciózus, törekvő, és magas érzelmi intelligenciájú fiatalal. Hiteles, valódi volt az egész beszélgetés. Elképesztő lelkesedéssel meséltek közös munkáikról, az őket ért impulzusokról. *Tényleg ekkora hangsúlyt fektetnek a már említett értékekre? Erről szól ez az egész?* A válaszok megerősítettek, hogy igen. Tudatosan és tudattalanul is tükrözték a szavaik ezt az értékvilágot.

Vecsei H. Miklós, Janne Teller Semmi című regényét adta feldolgozásra a fiataloknak. A mű

a kamaszkorról szól, ezen belül pedig kiemelt szerepet kap a devianciától való félelem. A diákok komolyan elgondolkoznak arról, hogy mi van, ha az életnek tényleg nincsen semmi értelme. Szorongás, félelem, kilátástalanság, reményesség, önmagukat kereső tinédzser. Dobos Mária pedagógus, így szólt a könyvről: *„Minden csoportbeli gyerek a számára legfontosabbat, vagy valami nagyon nehezen adhatót tesz be a közösbe. A nehezen adhatón van a hangsúly! Ha fáj megválnom az imaszönyegemtől, szüzességemtől parancsra, kistestvérem halálának tiszteletétől, akkor ezeknek mindmind van értelme. A fájdalom nagysága, az elvesztés érzése, a közösbe adás gesztusa mutatja fel a gyerekeknek, hogy milyen sokat ér egy-egy tárgy nekik, a saját életük, sorsuk irányíthatósága, családjuk, vallásuk. Így meggyőződhetnek arról, hogy az életnek igenis van számukra értelme.”*

Mennyire ellentmondásos helyzet, hogy a gyerekek önként, és mindemellett egymás által kényszerítve élnek át saját életük értelmének elvesztését, ami nem más, mint önmaguk elvesztése. Ez a mű fog színpadra kerülni a Sztalker Suli másodéves osztályának félévi bemutatóján.

Végezetül... Úgy gondolom, biztosak lehetünk abban, hogy a darab üzenete hűen tükrözi, hogy miért és kiért/kikért dolgozik ez a közösség...

Írta: Boda Sára

Az éhes kollégista

Nincs nagyobb élmény, mint a város járása, és izgalmas dolgok felfedezése. Egy szép park, egy pofás sétálóutca, egy korrekt kocsmá, egy menő kültéri edzőpark, vagy egy jóféle kajálka. Ez utóbbiból jön most egy csokorra való. Meg kell jegyezni, a bemutatandó helyek kevésbé igazodnak az egyetemista pénztárcájához, inkább olyanok ezek, ahol meg lehet ünnepelni a szocitát vagy a tanulmányi ösztöndíj megérkezését... hogy utána újra zsíros deszkán húzzuk ki a hónap hátralevő részét.

Ramenka

A Ramenka a forgalmas, nyüzsgő, külföldi turistákkal és jobbnál jobb kajáldákkal teli Kazinczy utcában található, a belváros szívében. Viszonylag új, néhány éve nyitotta meg kapuit. Nem ez az első japán étterem a városban, de úgy tudom ez az első olyan, ahol csak és kizárólag ramen lehet kapni. Oké, néhány apróságot, köretet és hasonlókat még igen, de amúgy az étterem tényleg csak erre az egy ételre specializálódott. Echte, autentikus japán húsleves Budapesten. Egy próbát mindenképp megér! A klasszikus, disznóhúsoson kívül lehet a levest marhával, csirkével, rákkal, vagy hús nélkül is kérni. Ha felkeresnéd a helyet, készülj arra, hogy sokan lesznek! A beltér kifejezetten minimalista, de pont ettől vonzó. Első látogatáskor törzskártyát is kapsz, minden elfogyasztott ramen után jár egy pecsét. Ha összegyűlik tíz, a következőt ingyen kapod. Szürcsölésre fel!

forrás: flyerz.hu

Black Cab Burger

Rövid lesznek. Ez talán az egyik legjobb burgerező a városban. Különböző kalauzok, meg kritikusok listáin is rendre feltűnik, előkelő pozícióban. Két éttermük is van, egyik a Rákóczi úton, másik a Mester utcában, olyan legendás helyek vonzáskörzetében, mint a Marika néni kávézója és a Jolly presszó. A név és a millió különös egy kicsit, és valóban, ha ham-

burgerre gondolunk, akkor nem Anglia és/vagy London az, ami elsőnek eszünkbe jut, sokkal inkább az Újvilág, vagy az elcsépelet sztori a Hamburg és talán New York között közlekedő hajóról, ahol „feltalálták” a hamburgert. (Ajánlott olvasmány: **Vinkó József: KONYHAMA-LAC. Gyomortörténetek.** Heti Válasz Kiadó, 2016. p.47-48. „Hembörger”) Mindenesetre a tulaj agyában állítólag egy albionit út során fogant meg a koncepció. Eredményt tekintve ki-

jelenthetjük, hogy nem lőtt mellé. Összeállíthatod a saját burgeredet, de én általában a havi specialitást szoktam kérni.

Pléh Csárda

„Itt nincs fél adag, ne szórazzunk már!” Ez a címe, annak az írásnak, amit az Index készített a helyről, és valóban. Ottjártamkor az egyik vendég fél adagot akart kérni, mire a pultos néni közölte vele, hogy ha valóban fél adagot adna, másnap már nem kéne dolgozni jönnie. Finomkodásnak nincs helye, itt mindent a méret visz! Ez az étterem, akarom mondani csárda, eléggé elüt az eddigi két helytől. Kb. egy bádogbódé az egész, ami esőzéskor kicsit be is ázik. Belváros helyett Rákospalota. Lehetne még sorolni, no de jártam az előbb említett helyek valamelyikében a nemrég elhunyt világhírű tévés szakács, író, és kritikus, Anthony Bourdain? (Többek között Kitchen Confidential-A konyhafőnök vállomásai) Mert Bábel István kifőzdéjében igen! Fénykép is bizonyítja ezt a falon, no meg a dokumentumsorozatának (Parts Unknown-Nem séfnek való vidék) Magyarországon felvett része, ahol többek között a Pléh Csárdában is járt. No és mit lehet itt enni? Pl. közel 1kg-os (Igen, 1kg, nem elírás!) rántott szeletet. És nem, nincs fél adag. Ne aggódj, ha nem bírsz megenni mindent, készségesen elpakolják. Bele egy nejlonszatyorba. Nem kell finomkodni.

Elérhetőségek:

Ramenka

1075 Budapest, Kazinczy u. 9.
H-Szo: 12.00-22.00
V: 12.00-20.00

Black Cab Burger

1095 Budapest, Mester utca 48.
1088 Budapest, Rákóczi út 19.
Nyitva minden nap 11.00 és 23.00 között.

Pléh Csárda/Bádog Gundel

1155 Budapest, Kolozsvári utca 48.
H-P: 07.00-20.00
Szo: 07.00-15.00
V: 10.00-15.00

Írta: Pénzes Martin

zális, hivatalos definícióval. Jelenleg 150-200 között mozog a meghatározások száma a terrorizmushoz kötődő tevékenységek komplexitása miatt. Magyarországon a legelfogadottabb az izraeli miniszterelnök, Netanjahu terrorizmusról alkotott definíciója: „A polgári lakosságon történő módszeres erőszak és ezen keresztül való nyomás gyakorlása politikai és ideológiai célok elérése érdekében”.

Fontos megjegyezni, hogy nem csak az iszlám által motivált terrorizmus tartotta és tartja rettegésben a világot, hanem beszélünk még szélsőbaloldali (pl. Vörös Hadsereg Frakció), nacionalista (pl. IRA, ETA), valamint sajátos érdeklődési körű terrorizmusról is, mely például az állatok jogaiért, természetvédelemért, az abortusz vagy a globalizáció ellen harcol.

Európában az első terrorcsoportról szóló feljegyzés a keresztes hadjáratokhoz köthető. Az éjjel a hegyről a keresztesek táborába beosonó orvgyilkosokat nevezték a helyi megnevezésüket félrehallva aszasszínoknak. A terror a 19. század óta van jelen a szélesebb köztudatban. Az akciók elsődleges célpontját az egyén vagy a csoport által gyűlölt hatalom vagy eszme jelentette és jelenti ma is. Így kezdetben uralkodók és politikusok estek áldozatául, később katonák és vállalkozók, napjainkban társadalmi csoportok és (sokszor ártatlan) egyének hálnak vagy sérülnek meg. A reprezentatív személyeken kívül célpontok lehetnek még intézmények (pl. World Trade Center), közlekedési- (pl. reptér, metró) és közműhálózatok. A terrorizmus másodlagos célpontja a társadalom és a döntéshozók személye, akiket az akcióval járó médianyilvánosságon keresztül igyekszik elérni, elrettenteni, befolyásolni.

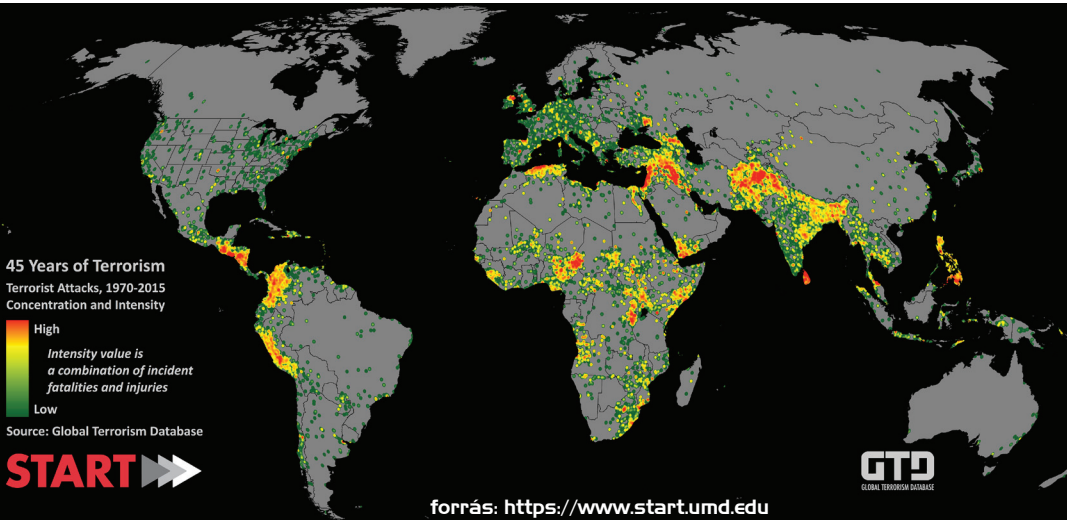
A terroristák személyiségét tanulmányozva megállapítható, hogy nincs egységes lélektani profil. A terroristává válás útját (vé-

leményem szerint) legjobban a Porta-modell mutatja be. Először az egyént vagy egy csoportot éri (vélt vagy valós) sérelem, melyet nem kezelnek megfelelően. Ezt megpróbálja az elején legális eszközökkel kezelni, ha ez nem sikerül, akkor következnek az illegális eszközök, amihez létrejöhetnek illegális szervezeti struktúrák, melyek keretein belül történnek a terrorakciók.

A terrorakciók előkészületi fázisában választják ki a célpontot, gyűjtenek be róla minden információt, választják ki az elkövetési módot és az akció végrehajtóit. A végrehajtást követi a menekülés (amennyiben ez cél) majd az akció utáni médiafigyelem kihasználása. Napjaink terrorizmusára is kihatnak a globalizációs folyamatok: a múlt-hoz képest sokkal rövidebb idő alatt zajlik le az előbb leírt folyamat, melynek során kihasználják a technológia vívmányait és a közösségi médiát. A terrorszervezetek a hatékonyság növelés és kockázatminimalizálás miatt hálózatos felépítést alkalmaznak. A hálózat aleggységei a terrorsejtek, melyek általában öt főből állnak. A sejt funkcióját tekintve lehet: irányító, pénzügyi, logisztikai, felderítő és végrehajtó.

A terrorelhárításnak három szintje van: operatív, taktikai és stratégiai. A stratégiai szinthez tartozik a nemzetközi terrorizmus elleni harcban való együttműködés és annak az üzenetnek közvetítése, hogy terrorakciókkal nem lehet rettegést és politikai célokat elérni. A taktikai szint elemei: az akciók megelőzése, azok hatásának csökkentése és az elrettentő erejű megtorlás. Az operatív szinthez tartozik az akciókhoz szükséges adottságok (támogatók és végrehajtók, pénz, fegyver, célponthoz való eljutás, logisztika, média figyelem) megvonása és a terrorakciók kivitelezési folyamatának megszakítása.

Napjaink terrorizmusának gyökerei a Szovjetunió Afganisztán elleni támadásá-

hoz köthető. Az oroszok ellen harcolók fő csoportját Omar mollah szervezte meg amerikai segítséggel. Csoportját tálibok néven ismerjük, akik kiűzték az oroszokat. Hozájuk csatlakozott egy szaúd-arábiai gazdag családból származó fiú: Oszama bin Laden. Ő elsősorban háttérfeladatokat végzett: koordinálta a harcra érkezők ellátását, a fegyveres és pénzügyi támogatásokat. A háború után létrehozta a saját terrorszervezetét, az Al-Kaidát. A közhiedelemmel ellentétben a szervezet nem egy nemzetközi bűnbanda, hanem egy platform, ami pénzt, eszközt, kiképzést és globális hálózatot biztosít a Nyugat ellen harcolni vágyó embereknek, származástól függetlenül. Oszama nyugat elleni gyűlöletét a vallási okokon túl táplálta, hogy az amerikaiak támaszpontnak használták Szaúd-Arábiát (ahol az iszlám vallás szent helyei találhatók) az Öböl-háborúban. Ez az élmény táplálta bosszúvágyát, mely számos brutális tett mellett a 2001.09.11-ei new yorki terrortámadásban csúcsoodtak ki. Őt 2011-ben likvidálta egy amerikai kommandó, helyére helyettese, egyben kezelőorvosa,

Ajman Al-Zavahiri lépett. A szervezet a világ közel harminc országában van jelen. Az iraki szárny ikonikus vezetője volt 2006-os likvidálásáig Abu Al-Zarkávi. Az őt követő harmadik utód Abu Bakr Al-Baghdádi, aki 2010-től funkcionál vezetőként. Ő 2013-ban egyesítette az iraki szárnyat a szomszédos szíriai szárny (Al-Nuszra Front) egy részével és magát kalifának (messiás szereppel egyenértékű cím az iszlámban) kiáltotta ki. Innentől kezdve nevezi szervezetét Iszlám Államnak. Ezek a lépések nemtetszést váltottak ki az iszlám világban: az Al-Kaida megszakította velük a kapcsolatot és a mérvadó vallástudósok (akik szavainak jelentősége a pápai véleménnyilvánítás súlyával egyeznek meg az iszlámban) egytől egyig elítélték ezeket a tetteket. Szerencsére az ISIS visszaszorulóban van, területet már alig birtokol, de globális hálózatai komoly veszélyforrások.

Filmek terrorizmus témában: Syriana, Mennyország most, Zöld herceg, Charle Wilson háborúja

Írta: Suhajda Attila

PROFESZ kollégisták kirándulása Kárpátalján

A budapesti Protestáns Felsőoktatási Szakkollégium (PROFESZ) tizenkét diákja 2018. július 22 és 29 között emlékezetes, élményekben gazdag napokat töltött Kárpátalján. Ismerkedtünk a tájjal, annak nevezetességeivel, kedves emberekkel, és még egy kis önkéntes munkára is maradt időnk.

Első szálláshelyünk a Nagydobronyi Református Líceumban volt. Hétfőn, a líceum gyümölcsösében, szilvaszedés közben hallgattuk dr. Szabó Dániel Dani bácsi visszaemlékezését Kárpátalja népének Trianon utáni fájdalmas történelméről, a Szovjetunió összeomlása után (1989) enyhülő politikai nyomásról, amikor a kárpátaljaiak évtizedekig tartó elzártság után először utazhattak szabadon Magyarországra. Hallhattuk, hogy a rendszerváltás után lehetőség adódott az egyházaknak, hogy struktúrájukat újjászervezzék. Elmondta, hogy a lelki ébredés éveiben fiatalok és idősek százait szólította meg az ige. Az Úr hívásának engedelmeskedve ők lettek a Kárpátaljai Református Egyház (KRE) hitoktatói, fiatal lelkipásztorai, presbiterei. Alkalom nyílt a református gimnáziumok megnyitására Nagyberegen (1993), Nagydobronyban és Péterfalván (1995), valamint a hitoktatás elindítására, a nyári táborok és a cigánymisszió megszervezésére.

Dani bácsi másnap (**július 24.**) Horkay László ny. püspök úrral együtt bemutatta Nagydobrony község nevezetességeit, a Kupás Gizi néni által alapított Tájházat, az Idősek Otthonát, majd Balogh János harangozó bátyánkkal kirándultunk a Latorca partján elterülő ártéri erdőben. A református líceumban Gál Erika igazgatónő végigvezetett a magyar kormány segítségével épülő osztálytermeken és kollégiumi szobákon. Délután az Irgalmas Samaritánus Gyermekotthonba érkezve ifj. Katkó László igazgató úr bemutatta az intézményt, majd az önkéntes holland csapathoz csatlakozva mi is segítgettünk a felújítási munkákban.

Július 25-én szerdán reggel elköszöntünk

nagydobronyi szállásadóinktól és Munkács felé vettük az irányt. Itt Szemák Mihály tanár úr, cserkészvezető kalauzolt minket Munkács várában, Zrínyi Ilona hősieles várvédő harcának és Kazinczy Ferenc raboskodásának színhelyén. Megnéztük a református templomot, majd a város utcáin sétálva döbrentünk rá, hogy itt már alig hallani magyar szót. Ruszinok élnek itt többségben, de található itt magyar tanítóképző, katolikus líceum (Munkácsi Szent István Líceum), református fenntartású Keresztyén klinika. (Munkácsi Keresztény Egészségügyi Központ) Este érkezünk következő szálláshelyünkre, Beregszászra, a KRE Diakóniai Központjának helyi vendégszobáiba.

Július 26-án, kollégista társunk, Nagy B. Dávid és édesapja vezetésével, Beregszászsal ismerkedtünk. Megnéztük a II. Rákóczi Ferenc Főiskolát, a Beregvidéki Múzeumot és a piacot. A Diakónián elfogyasztott finom ebéd után elhagytuk Beregszászt, majd a kelet felé magasodó dombok között Nagyberg községbe érkezünk. A líceum udvarán Tóth László lelkész igazgató úr fogadott bennünket, ismertette a 25. éve újraindított református tanintézmény múltját és jelenét. A líceummal szemközti táj-

házban éppen gőzön főtt tésztát készítettek az asszonyok, és a paraszti múlt tárgyi emlékeinek megtekintése után, a jelenbe visszalépve, mi is megkóstoltuk ezt a finom csemegét. A híres beregi szöttes készítésének hagyományát a helyi középiskola őrzi, ahol tanóra keretében oktatják a lányoknak a szövést. Tanárnőjük, Csehy Éva bemutatta nekünk a felbecsülhetetlen értékű szöttes motívumkincset, és az egyik tanteremben berendezett kis falumúzeumot is. Este részt vettünk az istentiszteleten, majd Dániel öcsémmel, és a gyülekezet tagjaival közös emlékeket felidézve meséltünk az itt töltött gyermekkorunkról. Vacsorára a gimnázium vendégei voltunk.

Július 27-én, pénteken, utunk Verecké-re, a magyarok bejövételének (egyik) színhelyére vezetett, Szemák tanár úr szakavatott idegenvezetése kíséretében. Megnéztük Beregszentmiklós kastélyát, és a császárhű Schönbrunn család beregi várát Munkács közelében.

Július 28-án, szombaton Tiszapéterfalván a KRE Családi Csenedsnapjára gyűlt össze Kárpátalja református népe. A rekkenő hőségben négyezer emberrel együtt hallgattuk Isten ígését, a biznyságtételeket. Kollégista társunk, Veress Orsi bemutatta az itteni református líceumot, családja ízletes ebéddel fogadott minket, majd hűsöltünk kicsit a szőke Tiszában. A Diakónián vacsora után, hamar nyugovóra tértünk, nem kellett senkit álomba ringatni. Kirándulásunk utolsó napján, vasárnap délelőtt a beregszászi református templom istentiszteleti alkalmán vettünk részt, Taraczközi Ferenc tiszteletes úr íg hirdetését hallgatva. A Diakónián elfogyasztott búcsúebéd után a beregsurányi határátkelőn át, hosszas várakozás után érkeztünk vissza Magyarországra. A csapat tagjai a nyíregyházi pályaudvaron köszöntek el egymástól.

Hálásak vagyunk Nagy Béla főgondnok úrnak és feleségének a szállásért, az étkezésért, Pándy-Szekeres Dávidnak és Annának a kirándulás megszervezéséért. Köszönjük a Magyar Protestáns Tanulmányi Alapítvány önzetlen anyagi támogatását, mely nélkül e pár csodálatos nap nem valósulhatott volna meg. Istené legyen a dicsőség az utunk során megtapasztalt védelemért, a szép élményekért, a kedves emberekért. Isten áldása kísérje továbbra is a megmaradásáért küzdő maroknyi kárpátaljai magyarság életét! Szeretettel kívánjuk!

Írta: Pándy-Szekeres Áron

Kollégisták versei

Le kellene oltani a lámpákat.
Kikapcsolni a napot.
Letörölni a csillagokat az égről.
Nyikorogva forgolódni a végtelen úton.
Izzadva aludni a buszon és soha fel nem kelni.

Az ölyvek sorakoznak a cövekeken.
Felviszi a szél szárnyukat.
Harapva marcangolják az utasokat.
Követelem.
Ne legyen vége az útnak.

A tejút alatt fekvé arra gondolunk, mennyire egyedül vagyunk.
Szerintem mind együtt.
Együtt gondolunk a magányra.
Ugyanaz a hasadt sáv gondoltatja ezt.
8 milliárd ember együtt lélegzik.
Kabócadalunkat füttyentjük el egymás mellett.
Javíthatatlan mániákusok vagyunk.
Mániánk az élet.
Nem lehet tőle elszakadni. Jogosan, sem jogtalanul.
Része maradunk az egésznek.
Hacsaknem egy meteor kiszakít minket egy darab földdel együtt.
Hasítjuk a sávot tovább. Száguldva az éterben.
És követelem.
Ne legyen vége az útnak.
Soha.

Fodor Dávid

Megédesíteném a kávé, ha lenne cukrom.
 De nincs cukor. Meg úgylis betegek leszünk tőle.
 Kihelyezett tulajdonomnak tekintek minden embert.
 Azért élnek, mert én is.
 Azért élek, mert ők is.
 Kikaparok egy darabot agyamból,
 Odaadom neked.
 De neked nem hiányzik az a darab.
 Visszanő. Másféleképp.
 Nem rosszabb. Csak más.
 Minden darab csak önmagával van békében.
 Utódját megveti, elődjét utálja.
 Ha egyszer tényleg fontosat adok magamból.
 Leállok végleg.
 Leáll mérgezett vérem is, és nem szólok semmit.

Fodor Dávid

Sipos Júlia

Zöld
 2016

'Melyik a kedvenc színed?'
 Kérde az egyik a gyerek
 A másiktól az iskola udvarán.
 Jön a válasz 'nem tudom, a zöld, talán...'

*

Oly sok minden zöld körülöttünk,

Néha észre se vesszük.

Pedig: zöld az ágyamon a párna,

Zöld az ingem a vállfára akasztva.

Apa gumicsizmája,

A szomszéd házának fala.

Zöldek a Cifrapalota ablakai,

És a szerencsét hozó Trabi.

Szent Patrik napon Írország,

És a Greenpeace-nél az aktivisták.

Zöldek mind.

Zöld jelzi, ha valami szabad,

Zöldteát iszol, hogy megnyugtasd
 magad.

Fák, pázsit, növények.

A természet.

Jelenleg zöldnek képzelem az ihletet.

Egy erdő, ahol béke honol.
 Bármerre nézel, a zöld körülvesz
 És hogyha figyelsz,
 Talán meghallhatod a csendet.
 Ez valami különös zöld, valami más
 Nem utánozhatja semmilyen máz.
 Hiszen hiába zöld a nyíl,
 Ami a helyes utat mutatja,
 S hiába zöld az iskolai padnak a lába.
 Mert bármi is történjen,
 Bárki is kérdezzen
 Ha zöldet kell elképzelnem,
 Az ősi zöld, az erdő
 Az, ami eszembe jó.

*

'És mondd csak, neked
 Melyik a kedvenc színed?'
 'Mostmár a zöld - azt hiszem.'

NAPI PETI

Viccek:

- Mi a különbség egy ügyvéd és egy vámpír között?
- ???
- Az egyik egy vérszívó vadállat, a másik pedig denevérré tud változni.

Józsi bácsi felmutatja a vonatjegyét a kalamuzsra, mire az így reagál:

- De hiszen ez egy gyerekjegy!
- Na látja, most derül ki, hogy milyen nagykésésben van ez a vonat!

- Hogy szólítja a kis sav az anyukáját?
- ???
- Savanyú.

- Mit mond az orosz a halálos ágyán?
- ???
- Szentpétervár.

- Mi lesz a páncélos lovagból, ha átmegy rajta az úthenger?
- ???
- Lemezlovas.

A vak dobos és a süket bőgős zenészek egy kocsmában.

- Táncolnak a vendégek? – kérdezi a dobos.
- Miért? Játszunk már? – kérdezi vissza a bőgős.

Csak az Úr ad bölcsességet,
szájából ismeret és értelem származik.

Példabeszédek 2:6